

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5305/2558

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายบรรลือ นุชกระโทก กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 มาตรา 21, พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 มาตรา 48, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 108, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 109, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 110, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 115, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มาตรา 117, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปัญหาว่าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตาม พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 เป็นอันระงับไปแล้วหรือไม่ แม้จำเลยทั้งสามจะมีได้ยกขึ้นอ้างในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง แต่เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสามจึงยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ ความผิดฐานร่วมกันลักลอบนำหลอดไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์ที่ยังมิได้เสียภาษีและมีได้ผ่านศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักร หรือร่วมกันช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ๆ ซึ่งหลอดไฟฟ้างดงกล่าวโดยรู้ยู่ว่าเป็นของที่ลักลอบหนีศุลกากรตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 27 ทวิ และความผิดฐานร่วมกันนำหลอดไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์ดังกล่าวที่เป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักรโดยไม่ได้แสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการตาม พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 มาตรา 21 และ 48 แต่ละฐานแยกออกจากกันได้ชัดเจนทั้งในแง่เจตนาในการกระทำ สภาพและลักษณะของการกระทำความสำเร็จลง ตลอดจนบัญญัติกฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ต่างบทมาตรากัน จึงเป็นการกระทำความผิดคนละกรรมต่างกัน หาใช่เป็นความผิดกรรมเดียวกันไม่ ดังนั้น แม้จะความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรซึ่งจำเลยทั้งสามได้ทำความตกลงและอธิบดีกรมศุลกากรได้งดการฟ้องร้องจำเลยทั้งสามตามมาตรา 102 และสิทธินำคดีอาญามาฟ้องยอมระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (3) ดังที่จำเลยทั้งสามอ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตาม พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 ซึ่งเป็นความผิดต่างกรรมกันเป็นอันระงับไปด้วยแต่อย่างใด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 4, 108, 109, 110, 115, 117 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 มาตรา 21, 48 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 และมาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 109 และพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

พ.ศ.2511 มาตรา 21, 48 (ที่ถูกและประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83) ฐานร่วมกันเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม และฐานร่วมกันเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าเลียน เป็นการกระทำความผิดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 110 (1) ประกอบมาตรา 108 อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และฐานร่วมกันนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักรโดยไม่มีใบอนุญาต การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ปรับคนละ 30,000 บาท ฐานนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่ายโดยไม่มีใบอนุญาต ปรับคนละ 500,000 บาท รวมปรับคนละ 530,000 บาท จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับคนละ 265,000 บาท หากจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และมาตรา 30 ส่วนจำเลยที่ 2 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามมาตรา 30 รัชของกลาง จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสามเฉพาะในความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 ที่จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ประการแรกว่า การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 มาตรา 21 และ 48 เป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 27 ทวิ ที่จำเลยทั้งสามได้ทำความตกลงและอธิบดีกรมศุลกากรไต่ถามการฟ้องร้องจำเลยทั้งสามในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 27 ทวิ ตามที่มาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ให้อำนาจไว้ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (3) ดังนั้น โจทก์ย่อมไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 อีกเช่นกันนั้น เห็นว่า ปัญหาว่าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 เป็นอันระงับไปแล้วหรือไม่ แม้จำเลยทั้งสามจะมีได้ยกขึ้นอ้างในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง แต่เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยทั้งสามจึงยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 38 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง เมื่อพิจารณาความผิดของจำเลยทั้งสามฐานร่วมกันลักลอบนำหลอดไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์จำนวน 3,088 ดวง ที่ยังมีได้เสียภาษีและมีได้ผ่านศุลกากรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือร่วมกันช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งหลอดไฟฟ้างดกล่าวโดยรู้ว่าเป็นของที่ลักลอบหนีศุลกากร ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 27 ทวิ และความผิดฐานร่วมกันนำหลอดไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์ดังกล่าวที่เป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักรโดยไม่แสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและไม่ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 มาตรา 21 และ 48 นั้น เห็นได้ว่า ความผิดแต่ละฐานแยกออกจากกันได้ชัดเจนทั้งในแง่เจตนาใน

การกระทำ สภาพและลักษณะของการกระทำ เวลาที่กระทำเป็นความผิดสำเร็จลง ตลอดจนบทกฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ต่างบทมาตรากัน จึงเป็นการกระทำความผิดคนละกรรมต่างกัน หากใช้เป็นความผิดกรรมเดียวกันไม่ ดังนั้น แม้ว่าความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27, 27 ทวิ ซึ่งจำเลยทั้งสามได้ทำความตกลงและอธิบดีกรมศุลกากรได้งดการฟ้องร้องจำเลยทั้งสามตาม มาตรา 102 และสิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (3) ดังที่จำเลยทั้งสามอ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 มาตรา 21 และ 48 ซึ่งเป็นความผิดต่างกรรมกันเป็นอันระงับไปด้วยแต่อย่างใด โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดดังกล่าว อุทธรณ์จำเลยทั้งสามประการนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสามประการต่อไปว่า สมควรลดโทษปรับให้แก่จำเลยทั้งสามหรือไม่ เห็นว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันนำหลอดไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์จำนวน 3,088 ดวง ที่เป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักรโดยไม่แสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและไม่ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 นั้น แม้จะเป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยทั้งสามละเลยต่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้บริโภคที่อาจได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ได้ผ่านการตรวจสอบจากพนักงานเจ้าหน้าที่และได้รับใบอนุญาตให้จำหน่ายได้ แต่เมื่อยังไม่ปรากฏว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามได้ก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแล้วจริง ทั้งนี้เชื่อว่าจำเลยทั้งสามน่าจะเจตนาหลอกลวงและสำนึกในความผิดบ้างแล้ว กรณีจึงมีเหตุอันควรปรานีด้วยการลดโทษปรับให้แก่จำเลยทั้งสาม ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวางโทษปรับจำเลยทั้งสามในความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511 มานั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นสมควรแก้ไขโดยกำหนดโทษปรับเสียใหม่ให้เหมาะสม อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสามประการนี้ฟังขึ้น อนึ่ง ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า ส่วนจำเลยที่ 2 หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30 นั้น ไม่ถูกต้อง สมควรแก้ไขให้ถูกต้องพิพากษาแก้เป็นว่า ฐานร่วมกันนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักรโดยไม่แสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและไม่ได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ ให้ปรับจำเลยทั้งสามคนละ 300,000 บาท ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้วคงปรับคนละ 150,000 บาท เมื่อรวมโทษทุกฐานแล้วคงปรับคนละ 165,000 บาท หากจำเลยที่ 2 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

องค์คณะ

อนันต์ วงษ์ประภารัตน์ · นवलน้อย ผลทวี · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5305/2558>